

det er sandt, at jeg har faaet det Indtryk af ærede Medlemmer, med hvem jeg har havt den Ære at sidde sammen i Finansudvalget, at der under Forhandlingerne har været en Villie tilfæde hos dem til paa Finansloven at undgaa Alt, hvad der kunde forøge Striden mellem Thingene; jeg anerkjender, at ærede Medlemmer paa mange Punkter have været villige til at strække sig vore Ønsker imøde, og jeg anerkjender tillige, at den ærede Ordfører ved den Maade, hvorpaa han har ført de første indledende Forhandlinger over Finansloven her i Thinget, har lettet en saadan Løsning, og det har været godt, at Ingen under disse har forstyrret ham paa en saadan Maade, at Forhandlingerne ere blevne skruede op til en saadan Spide, der maatte affødes Videnskab fra begge Sider. Jeg har for mit Vedkommende som Ordfører for Mindretallet i Finansudvalget søgt ligeoverfor dette at holde Forhandlingerne i den samme afdæmpede Tone, jeg har søgt at lade Disfenspunkterne mellem Thingene være uberørte i vore Forhandlinger her, og jeg har søgt at faae deres Afgjærelse skudt hen til Fællesudvalget, hvor Thingenes Delegerede skulde møde. — Saa kom Fællesudvalget og dets Forhandlinger. Striden i dette var dels om et større Principspørgsmaal, nemlig om Landstingets Ret til at forandre Folkethingets Finanslov, og Folkethinget kunde sige: Denne Finanslov eller ingen anden, intet Komma deri maa forandres. Men Striden berørte desuden Realiteten af de tre bejendte Punkter. Striden stod mellem Landstinget og Folkethinget, mellem Høire og Venstre. — Nu har det nuværende Høire den Særegenhed i sin Organisation, at der kun har været et eneste reelt Bindeled mellem dets Medlemmer, nemlig Modstanden imod de Overgreb, der under Ledelse af et æret Medlem her i Thinget i mange Aar er forsøgt ligeoverfor Forfatningen, og at der kun er et eneste formelt Bindeled mellem dem, nemlig de ensartede Afstemninger ligeoverfor Udvalgsbestættelser. Men i alle andre Henseender staa Høiremedlemmer med den fulbeste Frihed til at indtage et selvstændigt Standpunkt, til at udtale sig selvstændig, naar og hvor de ville, og til at stemme fuldstændigt frit. Vi fra vor Side betragte det ikke som Mangel paa Loyalitet, naar Saadant sker. Det er en Ret, vi hævde for os Alle, det er en Ret, jeg for mit Vedkommende anerkjender for Andre og hævder for mig selv, og benytter mig af den nu i dette. Dieblit ved at udtale min rent personlige Mening. Denne Frihed for Høires Medlemmer til at indtage et selvstændigt Standpunkt er under visse Forhold Høires store Styrke, men den er under andre Forhold Høires store Svagheit. Denne Medlemmernes Frihed er nemlig Høires store Styrke derved, at den har muliggjort, at mange selvstændige Mænd af høist forskellige Anskuelser om enkelte Fagspørgsmaal have kunnet samle sig om en fælles Sæne, nemlig Modstand

mod Folkethingetsflertallets tidligere Forsøg paa Overgreb ligeoverfor Forfatningen; den har gjort, at Alle paa dette Punkt have staaet fast, den har gjort, at Alle ville staa fast herpaa, og den har gjort, at Høire har været stærk i dette Forhold, hvad det fremdeles vil være. Det er efter min Opfattelse Erkjendelsen af, at man paa dette Punkt har havt et enigt og stærkt Høire, der har gjort, at det iaar ikke har været Tale om at fordre „denne Finanslov eller ingen“, det er det, der har gjort, at man iaar har anerkjendt Landstingets Ret til ogsaa at have Medindsyldelse paa Folkethingets Finanslov. Men denne Høiremedlemmernes Frihed til at indtage et selvstændigt Standpunkt er Høires store Svagheit, saa snart der ikke handles om de egentlige store Principspørgsmaal, men derimod kun er Tale om den Anvendelse, som dette skal have i de enkelte konkrete Tilfælde, saa snart der kun er Tale om Realiteten af enkelte Bevillinger, der staa i Forbindelse med politiske Spørgsmaal. Under normale Forhold vilde vistnok en fri saglig Diskussion være den gavnligste, men under politiske Forhold, hvor Partiforholdene have faaet en usforholdsmæssig Vægt, bliver det en stor taktisk Fordel for en Modstander, naar det andet Partis forskellige Medlemmer have Frihed til at hævde en selvstændig Mening og benytte denne deres Frihed i vid Udstrækning, endog længe førend det egentlige Forhandlings- og Afgjærelsesøjeblik er kommet. For de tre Tvistepunkters Vedkommende have Høires Medlemmer havt forskellige Anskuelser og endog væglende Anskuelser, og i den senere Tid have Høires Medlemmer i vid Udstrækning benyttet denne deres Ret til at udtale sig offentlig i Ord og Afstemninger. Der er intet af de tre Tvistepunkter, uden at forskellige Anskuelser indenfor Høires Rækker om Realiteten af dem har lagt sig tydelig for Dagen. Med Hensyn til Dyrtidstilletaget have Nogle udtalt sig for, at det burde hævdes til det Yderste, men Andre have ved Udtalelser i Landstinget og ved Afstemninger her i Folkethinget tydelig og utvivlsomt erklæret dette Spørgsmaal for tabt, længe førend den afgjørende Forhandling blev indledet. Spørgsmaalet om Randserslibet er af Nogle opfattet som Spørgsmaalet om at flette Forsvaret et prøvet og dygtigt Kampstib, et Vaaben af bedste Beskaffenhed, men Andre have kun opfattet dette Spørgsmaal, som om det kun gjaldt om, hvorledes man skulde beskæftige Værstet paa bedste Maade, eller om Værstet overhovedet skulde faae Beskæftigelse eller ikke, og det har desuden været tydelig nok følt, at der mellem forskellige betydende Mænd her i Thinget fra begge Sider i længere Tid har været ført Forhandling om det forstærkede „Lødenskjold“, der nu er bragt i Forslag som eventuelt Kompromisforslag. For Universitetets Vedkommende have Nogle erklæret det for et virkelig Realitetspørgsmaal, Andre kun for et